

Întâlnirea cu „LICEUL VNIREA”

Când mă apropii și pătrund în Focșani, am o stare sufletească și de spirit generată de acest spațiu special. Pentru mine, orașul acesta, nu are geografie, puncte cardinale - este pur și simplu o stare personală pe care încep să o trăiesc intens și misterios, odată ce mă mișc în aria sa.

Era fabulos, puști fiind, când pătrundeam în gara veche a orașului cu trenul... erau anii copilăriei, când trăsurile cu vizitii ne „pândeau” la trotuarul fostei clădiri a gării și făceau o voltă către strada „Gării”, „Ghergheasa”, către centru. Brusc trăsura făcea la dreapta, către strada „Cometa” (Timotei Cipariu de mai târziu), la numărul 1. Copiii din zonă alergau după trăsura ca să vorbească grabnic cu partenerul lor de joacă de peste vară. Acolo locuia bunica din partea mamei. Bunicul ne părăsise tânăr în 1949. Și apoi începea vara, vacanța!

Și orașul acesta, al familiei mele (mama și tatăl meu sunt focșăneni) avea și are niște piloni adânci, care pentru mine s-au transformat în rădăcini de identitate. Era „Strada Mare”, strada „Cazărmilor”, este „Grădina Publică” cu bisericile minunate care ne amintesc de credința ortodoxă a oamenilor acestui spațiu. Dar de ce să nu spun, de piețele Moldova și Muntenia, separate dar unite în Regat. Se simte în Focșani, mireasma incofundabilă a primului și decisivului pas al Unirii. E marcat de Obeliscul Unirii din inima orașului. Oare am dreptul să uit Teatrul din Focșani? Sunt și lăcașurile de veci, Nordic și Sudic și celelalte unde sunt oameni, acum amintiri atât de dragi mie.

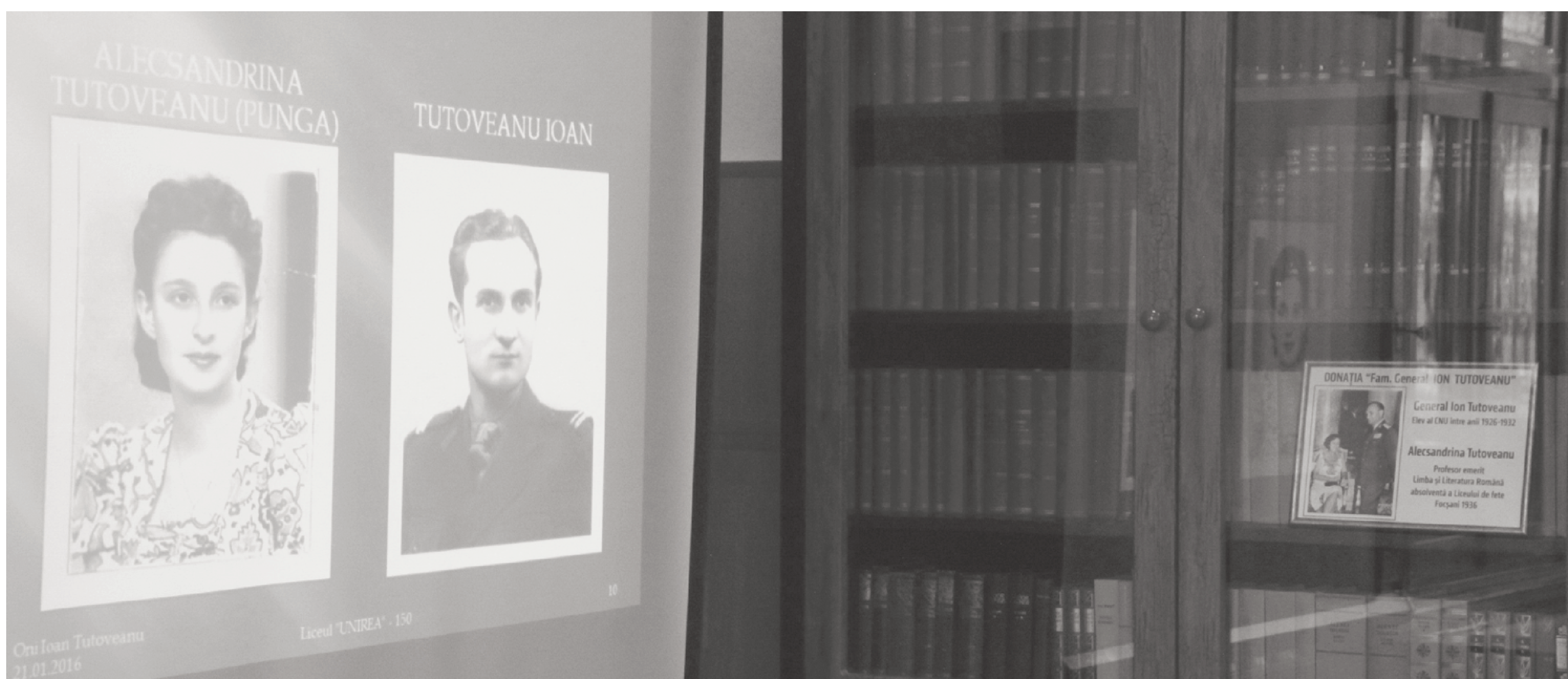
Dar acestui spațiu, anul acesta, în 2016, i-am adăugat și un alt pilon solid, lăcașul fundamental de educație din Focșani, Liceul „UNIREA”. Știam foarte multe despre acest LICEU, mai știu că este Colegiul Național, doar că informațiile mele pornesc în jurul anilor 30, ani în care tatăl meu, ION P. TUTOVEANU își

desăvârșea educația ca informație dar și cea de om. Am să-i spun în continuare așa cum este înscris pe frontispiciul de la intrarea clădirii „LICEUL VNIREA”. Erau nenumărate povestiri pe care le-am auzit în familie, despre ce se învăța în anii aceea, cum se selectau elevii cu o extraordinară rigurozitate, o anecdotică curentă elev-profesor/profesor-elev care există și astăzi și va exista cât e lumea, despre bacalaureat și mai ales despre traiectoriile de viață ale acestor elevi. În speță, promoția 1932. Traectoria vieții foștilor elevi este, în fapt, esența și rezultatul actului de educație, prin aceasta se diferențiază educația, prin traiectoria de viață a absolventului. Aici ar trebui să se facă evaluări de procente și nu la examenele curente.

Deci, anul trecut când am întâlnit-o pe doamna profesor Liliana Grigoriu, care cu un entuziasm debordant vorbea într-un grup de prieteni comuni despre marea sărbătoare a Liceului „UNIREA”, 150 de ani de la înființare. Liceu pe care îl slujește cu atâta har, dedicare și pasiune. Absorbisem deja din familie nenumăratele povestiri și amintiri ale părinților mei. Pot spune că eram pregătit din familie să particip la acesta sărbătoare.

Chiar simțeam că trebuie să o fac în amintirea părinților mei, a tatălui meu - General de Armată Ion P. Tutoveanu fost „unirist”, dar și a mamei, Alecsandrina I. Tutoveanu care a terminat la liceul de fete din acea vreme, „Al. Ioan Cuza”, și care a devenit profesoară emerită de Limba și Literatura Română.

Tata, s-a stins în 2014, trăind un secol de viață românească, de patriotism și dăruire pentru țara aceasta. Indiferent că mă gândesc la el ca sublocotent în tranșee la Cotul Donului, în Munții Tatra sau în funcții înalte în Armata României, nu pot decât să-i admir educația, disciplina de viață profesională, dar și românismul său. Era foarte mult obținut și prin educația „uniristă”, sau, mai ales prin aceasta!?

Tatăl meu, împreună cu mama mea, pentru împlinirea lor sufletească, pentru educația noastră a celor doi copii, au clădit în anii minunatei lor căsnicii o bibliotecă cu aproape 2500 de volume. Gustul și educația profesorului de limba și literatura română, care a fost mama mea, și-au pus amprenta pe achiziția de carte, asupra genurilor foarte diverse de literatură, cât și pe literatura apărută pe cele mai diferite coordonate geografice ale culturii.

Și atunci am stabilit că un cadou și o participare deosebită din partea mea la sărbătorirea a 150 de ani de la înființarea Liceului „UNIREA” ar putea fi o donație de carte: biblioteca familiei Tutoveanu.

Prin bunăvoința doamnei Liliana Grigoriu am fost primit de directorul Colegiului, domnul Cornel Noană. Am dorit să-i prezentăm și expune dorința mea de participare la sărbătoarea și aniversarea Colegiului sub forma acestei donații de carte pentru așezământul de educație pe care îl călăuzește. A fost o întâlnire extrem de agreabilă și jovială, în care am avut deosebită plăcere să întâlnesc o personalitate cu viziune, constructivă și responsabilă în menirea sa, atât în prezent cât și pentru perioada ce vine. Astfel am avut acordul dumnealui să dedicăm două ore acestei donații din bogatul program aniversar. Nu pot să fiu decât recunoscător domnului director și doamnei profesoare pentru organizarea evenimentului, cât și pentru partea logistică, de prezentare pentru cele 2500 de volume în biblioteca Liceului.

donației de către mine, cu întrebările doamnelor și domnilor profesori, ale elevilor aflați în sală, au trecut mai repede decât aș fi dorit. Acesta era este „Timpul” pe care îl vrei să se oprească în loc!

Acest moment, al aniversării, chiar dacă a fost pentru mine și ai mei punctul central al participării, a fost completat de bucuria ce te cuprinde când în jur, pe culoare, în clase, în sala de spectacole sunt numai tineri. Cu felul lor, cu comportamentul lor unic, te mențin în proximitatea stării de spirit a unei tinereți mai îndepărtate. Pe culoarele unei școli, dacă nu sunt ore în desfășurare, tinerii formează un zgomot și o mișcare specifică pe care eu o consider generatoare de mare energie, de energie pozitivă. Și în toate acele zile în care am fost în liceu sau la concertul formației „Taxi” – unul dintre multele „puncte culminante” ale acestei sărbători de excepție, eram în levitație datorită acestei energii debordante emanate de cei care viețuiesc și cu sufletul în acest Liceu.

Am plecat cu gândul la celelalte aniversări ale Liceului ce vor veni. Eu cred că așa cum i-am cunoscut pe „uniriști”, cu mândria lor pentru acest nume, acestea vor fi... în mod curent și la cinci ani cele aniversate cu fast. Iar dacă generațiile de elevi și profesori își lasă amprenta prin munca lor stăruitoare, dar nu se pot opune dinamicii naturale, eu am încercat ca odată cu clădirea Liceului să inserez în biblioteca acestuia o valoare spirituală care va coexista câteva aniversări viitoare.

Deci, urez să se mențină spiritul „unirist” peste decenii și *La Mulți Ani!* pentru aniversările viitoare!

Și a venit și data de 21 ianuarie 2016, zi în care a fost programată prezentarea evenimentului și a celor care au contribuit la realizarea acestuia. Am convocat familia, pe cei care erau în măsură să poată participa. Și au făcut tot posibilul să vină, iar dimineața ne-am întâlnit să intrăm în grup în curtea liceului, și apoi în bibliotecă. Vreau să știți că nu i-am adus la Focșani, la Liceu pentru un spectacol, i-am adus să simtă că există o continuitate, o tradiție de familie, de educație, de respect pentru noi, pentru educație, pentru cei care au fost și pentru cei ce vor veni și, de ce nu, de mândrie. Odată stabilit acest filon putem să ne bucurăm.

Cele două ore petrecute în bibliotecă, cu o alocuțiune din partea domnului director Noană, cu prezentarea evenimentului și a părinților mei de către doamna profesoară Grigoriu Liliana, cu prezentarea